

My se jen tak nevzdáme!

aneb děti z MŠ Archa hrají divadélko školákům k pololetnímu vysvědčení

Den předávání pololetního vysvědčení je v Arše obvykle dnem všeobecného napětí a těšení. Než se školní děti budou moci začíst do slovního hodnocení, čeká je totiž podivuhodný dárek...

Stalo se milou tradicí, že „patroničci“ ze školky připravují svým školním patronům překvapení v podobě malého divadelního představení.

Totíž... Mít za svého patrona školáka, který se za mou občas staví ve školce, přijde mi popřát k narozeninám, vodí mě za ruku na celoškolským výletě a postará se, aby Ježíšek věděl, že pod školním stromečkem budu stejně toužit najít dárek jen a jen pro sebe, to už pro malého školáčka něco znamená!

Zhodnocení této „citové investice“ je tedy nasnadě... A protože prolínání skupin dětí na všech úrovních vzdělávacího procesu je v naší alternativní školičce programové, paní učitelky se vrhnou do práce. Vždyť od dobrého pedagoga se vlastně se takový zázrak, hotový do čtrnácti dnů, tak trochu i očekává! 😊

Každoročně se tak po dva poslední lednové týdny v dopoledním programu školky celá věkově smíšená skupina dětí věnuje přípravám kulis, kostýmů, dramatizaci příběhů, zpracování hudebního a tanečního doprovodu... Děti postupně nacházejí v příběhu své místo, svou roli, svou radost.

Celý proces tvorby je napínavý a leckdy až dramatický i pro režiséry a produkční celé akce, učitele a rodiče. V zimních měsících je totiž docházka dětí do školky mírně řečeno proměnlivá a alternace všech rolí by měly být alespoň trojnásobné. Anebo by scénář měl být velmi pružný...

Zkrátka každý rok by se dala napsat jiná, a přece stejná povídka o tom, kterak jsme sršeli fantazií, s nadšením rozkrývali možnosti námětu a pak se do něj zamotávali a po chvílích čiré beznaděje zažili malý zázrak stvoření. Společnou radost z tvoření.

Když se jednou začali sněhuláci strachy potit, zachránila je hvězda Severka a ukázala jim směr **Na sever** (2018)

A když se krajinou prohnala **Paní Zima** (2019), děti nenechaly umrznout koťátko a donesly ho babičce a dědovi do chaloupky.

Příběh letošního divadélka měl ale ještě o dimenzi navíc. V opuštěné škole kvůli současné covidové situaci to nejdříve vypadalo, že po dlouhých letech bude tradice divadélek přerušena. Ale pak jsme si řekli, že se jen tak nevzdáme! Už jsme se přeci mnohé z distanční výuky školáků naučili! Když to zvládnou školní děti... A začali jsme plánovat, jak vše natočíme na některý z našich otlučených mobilních telefonů pevnou chvějící se učitelskou rukou, abychom mohli v den vysvědčení rozeslat videozáznam, když zasáhla profesionální vyšší moc.

Přišla nezištná nabídka od benešovského profesionála, fotografa pana Marka Jantače, který nám zprostředkoval přímý stream a díky přítomnosti školáků na Zoom konferenci se jejich milé obličejky mohly usmívat z interaktivní tabule přímo na šťastné šolkáčky. A pak že zázraky neexistují! Děkujeme!

A tak přestože se v letošním divadélku v přímém přenosu zřítily **Babylonská věž**, pro nás byly to chvíle plné naděje.

Sice se nám stýská, ale jak už jsme si jednou řekli: „My se jen tak nevzdáme!“

Kateřina Vernerová, Církevní ZŠ a MŠ Archa